

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku B. B. i Z. G.
przy uczestnictwie M. S. i Prokuratora Okręgowego w T.
o przysposobienie M. S.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 4 stycznia 2018 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację wnioskodawców B. B. i Z. G. od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 maja 2017 r., w sprawie z udziałem M. S. i Prokuratora Okręgowego w T., o przysposobienie M. S.

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Podali, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 114² § 1 i 2 k.r.i.o., albowiem w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy zastosował odmienną wykładnię aniżeli Sąd Rejonowy, natomiast

zdaniem skarżących, w przypadku tzw. przysposobienia śródrodinnego nie stosuje się przepisów o adopcji zagranicznej. Ponadto, zdaniem skarżących, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że zaskarżone orzeczenie jest sprzeczne z dobrem dziecka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Powołanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ. i z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Skarżących obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na istnienie takich okoliczności, a więc i wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/06 nie publ.).

Skarżący wskazali na potrzebę wykładni art. 114² § 1 i 2 k.r.o., ponieważ Sąd drugiej instancji zastosował odmienną ich wykładnię niż Sąd pierwszej instancji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że rozbieżność orzecznictwa nie może być utożsamiana z różną interpretacją przepisów lub stosowaniem prawa przez sądy rozpoznające konkretną jednostkową sprawę w toku instancji (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2011 r., sygn. akt III PK 48/11, nie publ., z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt IV CSK 459/08, nie publ.; z dnia 16 lutego 2007 r., sygn. akt I CSK 18/07, nie publ.). Skarżący nie przedstawili innej argumentacji jurydycznej, za pomocą, której wykazaliby, że przedstawione wątpliwości wywołują obecnie problemy w wykładni prawa czy rozbieżności w orzecznictwie. Ma marginesie można też zauważyć, że wykładnia wskazanych przepisów dokonana tak przez sąd pierwszej jak i drugiej instancji nie wykazuje rozbieżności.

W odniesieniu do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), przypomnieć należy, że ma ona miejsce tylko wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Jeżeli skarżący powołuje się na tę przesłankę to powinien w uzasadnieniu wniosku zamieścić wywód prawny wykazujący takie kwalifikowane naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). Skarżący nie przedstawili przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Dodatkowo trzeba zauważyć, że sąd drugiej instancji oddalił apelację mając na uwadze, że skarżący nie dopełnili wymogów wynikających z przepisów Konwencji o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego, sporządzona w Hadze dnia 29 maja 1993 r. (Dz.U. z 2000 r.,

Nr 39, poz. 448 ze zm.). Stosunek rodzinny istniejący pomiędzy skarżącymi a dzieckiem, o przysposobienie którego zabiegają, nie uchyla obowiązków wynikających dla nich z tej Konwencji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj